

ΠΕΝΤΕ ΩΡΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΡΙΟ

MIGUEL DELIBES

Πέντε ώρες με τον Μάριο

Cinco horas con Mario

© Miguel Delibes 1966, and heirs of Miguel Delibes

© για την ελληνική γλώσσα 2019, Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Επιμέλεια: Γαβριέλλα Σωτηροπούλου

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα

Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271, fax 210 7254629

www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-117-2

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, κλητός και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισσιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΜΙΓΚΕΛ ΝΤΕΛΙΜΠΕΣ

ΠΕΝΤΕ ΩΡΕΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΡΙΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Κωνσταντίνος Παλαιολόγος

 ποταμός

ΑΘΗΝΑ 2019

Στον Χοσέ Χιμένεθ Λοθάγο

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Εισαγωγή 11

I. 58 / II. 68 / III. 79 / IV. 89 / V. 100 /
VI. 112 / VII. 124 / VIII. 136 / IX. 147 /
X. 158 / XI. 169 / XII. 180 / XIII. 192 /
XIV. 204 / XV. 215 / XVI. 228 / XVII. 240 /
XVIII. 251 / XIX. 263 / XX. 275 / XXI. 285 /
XXII. 296 / XXIII. 307 / XXIV. 317 /
XXV. 328 / XXVI. 339 / XXVII. 351

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΜΙΓΚΕΛ ΝΤΕΛΙΜΠΕΣ (1920-2010)
Η ΗΡΕΜΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ
ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

*Εργοβιογραφία ενός Καστιλιάνου
μυθιστοριογράφου*

Ο Μιγκέλ Ντελίμπες Σετιέν γεννήθηκε στο Βαγιαδο-λίδ το 1920 και πέθανε στην ίδια πόλη το 2010, λίγους μήνες πριν κλείσει τα ενενήντα. Υπήρξε μυθιστοριογράφος, δημοσιογράφος, σκιτσογράφος, ακαδημαϊκός (από το 1975) και φυσιολάτρης σε μια εποχή που αυτή η λέξη σχεδόν δεν υπήρχε στο ισπανικό λεξιλόγιο, αλλά, πάνω απ' όλα, υπήρξε μια γλυκιά και ήρεμη φιγούρα ακόμα και μέσα στη δίνη των πιο τραγικών στιγμών της σύγχρονης ισπανικής ιστορίας.

Γιος πολύτεκνης οικογένειας (είχε επτά αδέρφια) και γόνος νομικών (τόσο από το σόι του πατέρα του όσο και από εκείνο της μητέρας του), σπούδασε Νομικά, αλλά τον κέρδισε γρήγορα, ύστερα από ένα σύντομο πέρασμα από την εκπαίδευση, η δημοσιογραφία, αρχικά ως σκιτσογράφος και, στη συνέχεια, ως αρθρογράφος. Το 1946 παντρεύτηκε με την Άνχελες δε Κάστρο, η

οποία υπήρξε διαχρονικά η μεγάλη του μούσα. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Ντελίμπες-συγγραφέας αρχίζει τη λαμπρή σταδιοδρομία του μετά τον γάμο του και τη γέννηση του πρώτου από τα πέντε παιδιά του (1947) και ο Ντελίμπες-άνθρωπος υφίσταται ισχυρό και, εν πολλοίς, άξεπέραστο σοκ με τον θάνατό της (1974).

Το 1947, λοιπόν, εκδίδει το πρώτο του μυθιστόρημα: *La sombra del ciprés es alargada* [Η σκιά του κυπαρισσιού είναι στενόμακρη], το οποίο κερδίζει, την ίδια χρονιά, το σημαντικότερο Βραβείο Nadal. Τα επόμενα χρόνια, παράλληλα με τις γεννήσεις των υπόλοιπων παιδιών του, ο Μιγκέλ θα «γεννά» έργα, πολλά εκ των οποίων τον έφεραν αντιμέτωπο με τη λογοκρισία του φρανκικού καθεστώτος. Συνέγραψε συνολικά 22 μυθιστορήματα, πέντε βιβλία με διηγήματα, έξι ταξιδιωτικά αφηγήματα και δεκάδες βιβλία με δοκίμια, πολλά από αυτά αφιερωμένα στο κυνήγι, το μεγάλο του πάθος.

Από τα μυθιστορήματά του πρέπει ιδιαίτερος να σταθούμε στο *Las ratas* [Οι αρουραίοι] του 1962, που απέσπασε το Βραβείο Κριτικής και στο οποίο αφηγείται την αβίωτη ζωή σ' ένα εγκαταλελειμμένο από τον Θεό και τους ανθρώπους χωριό της Ισπανίας· στο *Los santos inocentes* του 1981 [μεταφράστηκε στα ελληνικά από τη Δέσποινα Μάρκου με τον τίτλο *Οι αθώοι άγιοι*], σκληρό πορτρέτο και αυτό της υπανάπτυκτης αγροτικής Ισπανίας και των φεουδαρχικών δομών της· και στο τελευταίο του μυθιστόρημα, γραμμένο το 1998, *El hereje*, που απέσπασε το Εθνικό Βραβείο Λογοτεχνίας της Ισπα-

νίας, ένα ιστορικό μυθιστόρημα-κραυγή διαμαρτυρίας ενάντια στην ανθρώπινη καταπίεση, που κυκλοφορεί στα ελληνικά, σε μετάφραση Κρίτωνα Ηλιόπουλου, με τον τίτλο *Ο αιρετικός*.

Ο Μιγκέλ Ντελίμπες, μαζί με τον Καμίλο Χοσέ Θέλα (1916-2002, Βραβείο Νομπέλ Λογοτεχνίας το 1989), υπήρξε ένας απ' τους δύο μεγαλύτερους ισπανούς μυθιστοριογράφους του 20ού αιώνα, αιώνα τον οποίο έζησαν και οι δυο τους σχεδόν ολόκληρο, συγγραφόντας για περισσότερα από 60 χρόνια. Εντελώς αντίθετοι χαρακτήρες, πράος και χαμηλών τόνων ο Ντελίμπες, αμετροεπής και αθυρόστομος ο Θέλα, έζησαν τη φρίκη του εμφυλίου πολέμου στα νεανικά τους χρόνια, επέζησαν, με αξιοπρέπεια ο πρώτος, με αρκετές σκιές ο δεύτερος, της φρανκικής δικτατορίας και γνώρισαν την απόλυτη καταξίωση εν ζωή, γεγονός πολύ σπάνιο για τα ισπανικά λογοτεχνικά δεδομένα της εποχής τους.

Στα έργα του Ντελίμπες κυριαρχεί η ηθική δέσμευση απέναντι στις ανθρώπινες αξίες και το πάθος για κοινωνική δικαιοσύνη. Η πλειονότητα των μυθιστορημάτων του εξελίσσεται στο Βαγιαδολίδ και στα φτωχά χωριά της αγαπημένης του και, σε πολλές περιοχές της, υπανάπτυκτης Καστίλλης. Ήταν σε όλη την πορεία του ένας συγγραφέας με έντονες ανησυχίες για τον άνθρωπο και το φυσικό του περιβάλλον, την υποβάθμιση του οποίου στιγμάτιζε σε τέτοιο σημείο ώστε κατά καιρούς –κατά τη γνώμη μας, απολύτως άδικα– η εν λόγω οικολογική στάση και η αντίθεσή του προς τις υπερβολές της κοι-

νωνίας της κατανάλωσης που βίωσε στην Ισπανία τις τελευταίες δεκαετίες της ζωής του τον έφερε αντιμέτωπο με χαρακτηρισμούς όπως «οπισθοδρομικός» και «ιδεολογικά παρωχημένος». Εκείνος, σε όλα αυτά, απαντούσε με τη γνωστή μειλιχιοτήτά του: «Ο άνθρωπος, είτε μας αρέσει είτε όχι, έχει τις ρίζες του στη Φύση, συνεπώς, ξεριζώνοντάς τον με το δόλωμα της τεχνολογικής προόδου, τον απογυμνώνουμε από την ουσία του».

*Carmen vs. Mario, ή η τέχνη του πολυφωνικά
μονολογικού μυθιστορήματος*

Από τη δεκαετία του '50 του 20ού αιώνα η Ισπανία αρχίζει σταδιακά να συνέρχεται από τα τραύματα του εμφυλίου πολέμου. Αν και ο εκδημοκρατισμός της χώρας έμελλε να αργήσει πολύ ακόμη, στα μέσα του περασμένου αιώνα παρατηρούνται τόσο στον οικονομικό όσο και στον κοινωνικοπολιτικό τομέα κάποιες δειλές, πλην όμως ενδιαφέρουσες, αλλαγές. Το 1957, ο Φράνκο προβαίνει σε σημαντικές μεταρρυθμίσεις στην πολιτική του, με τη χρησιμοποίηση στο κυβερνητικό σχήμα τεχνοκρατών, οι οποίοι επεξεργάστηκαν και επέβαλαν, το 1959, το περίφημο Σχέδιο Σταθεροποίησης [Plan de Estabilización], που έθεσε, κατά μεγάλο ποσοστό, τις βάσεις για την ανάκαμψη της ισπανικής οικονομίας κατά τη δεκαετία του '60, ανάκαμψη που έλαβε τον μεγαλύτερο τίτλο «Οικονομικό θαύμα της δεκαετίας του '60» [Milagro económico de los 60]. Η χώρα

εγκαταλείπει σταδιακά και επώδυνα τον γεωργικό οικονομικό της σχεδιασμό και μετατρέπεται σε μια ημιβιομηχανική κοινωνία. Παρ' όλα αυτά, οι οικονομικές μεταρρυθμίσεις δεν συνοδεύονται από ανάλογα «ανοίγματα» στην πνευματική ζωή, αφού η λογοκρισία εξακολουθεί να περιορίζει τις ελευθερίες στη σκέψη και στη δημιουργία.

Μέσα, λοιπόν, σε αυτό το κλίμα εκδίδεται το 1966 το *Cinco horas con Mario*, το σημαντικότερο μυθιστόρημα του Μιγκέλ Ντελίμπες, ένα μυθιστόρημα που κατά 90% περίπου (εξαιρουμένων κάποιων σελίδων στην αρχή και στο τέλος όπου βρισκόμαστε ενώπιον ενός τριτοπρόσωπου αφηγητή) είναι ένας πρωτοπρόσωπος (εσωτερικός;) μονόλογος της 44χρονης Κάρμεν, που μόλις έχει χάσει, από καρδιακή προσβολή, τον άντρα της, τον 49χρονο Μάριο (το alter ego του Ντελίμπες θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς, αφού μοιράζονται την ίδια περίπτωση, εκείνη την εποχή, ηλικία, 49 ο Μάριο, 46 ο Ντελίμπες, ενώ ο Μάριο, όπως ακριβώς και ο δημιουργός του, είναι άνθρωπος χαμηλών τόνων, έχει πολεμήσει, έφηβος σχεδόν, με τις δυνάμεις του Φράνκο στον εμφύλιο, έχει πέντε παιδιά και είναι εκπαιδευτικός και συγγραφέας).

Όταν κυκλοφόρησε το μυθιστόρημα, γνώρισε μεγάλη επιτυχία γιατί το κοινό κατάλαβε αμέσως ότι επρόκειτο για ένα βιβλίο που επιτέλους μιλούσε καθαρά για τις δύο Ισπανίες της εποχής, την «αναχρονιστική» (που εκπροσωπείται από την Κάρμεν), η οποία απεχθανόταν ακόμα και την παραμικρή υποψία αλλαγής, και τη

(«νεωτεριστική») (που «εκφράζεται» από τον Μάριο), η οποία πιστεύει στον διάλογο και στην ελευθερία της σκέψης. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ο Κοινωνικός Ρεαλισμός που κυριαρχούσε στο ισπανικό μυθιστόρημα από τη δεκαετία του '50 (Αλδεκόα, Μαρτίν Γκάιτε, Σάντσεθ Φερλόσιο κ.ά.) αποτύπωνε μεν την πραγματικότητα, αλλά, από τον φόβο της λογοκρισίας, δεν τολμούσε να τη σχολιάσει. Ο Ντελίμπες το τολμά (και τα καταφέρνει περίφημα) καταφεύγοντας ιδιοφυώς στην τέχνη του πολυφωνικά μονολογικού μυθιστορήματος. Μπορεί η μοναδική σχεδόν φωνή που ακούγεται στο μυθιστόρημα να είναι εκείνη της ακραία συντηρητικής και, συνεπώς, αποδεκτής από το καθεστώς Κάρμεν, αλλά μέσα από εκείνη περνά εμμέσως ο λόγος άλλων πολλών χαρακτήρων που ασφυκτιούν και οραματίζονται μια άλλη Ισπανία (η οποία, τελικά, έμελλε να αργήσει εννιά ακόμα χρόνια για να εμφανιστεί).

Αν όμως το μυθιστόρημα ήταν απλώς ο μονόλογος μιας πικραμένης συντηρητικών πεποιθήσεων χήρας με φόντο ένα δικτατορικό καθεστώς, τότε, πιστεύουμε, το έργο θα είχε πάψει να ενδιαφέρει το κοινό εδώ και δεκαετίες. Και όμως, το *Πέντε ώρες με τον Μάριο* εξακολουθεί όχι μόνο να διαβάζεται (σε δεκάδες γλώσσες) αλλά και να παίζεται στα ισπανικά θέατρα (σχεδόν ανελλιπώς από το 1979), γιατί πάνω από όλα αναπαράγει με λόγο ακριβή τη βουβή αντιπαλότητα/ασυμβατότητα ενός ζεύγους, η οποία υποβόσκει επί δεκαετίες και ξεσπά με μανία (και με αλήθειες που δεν έχουν ειπωθεί ποτέ) λίγες

ώρες πριν από την ταφή του συζύγου, και αυτή η συνθήκη καθιστά το εν λόγω αφήγημα, που συμπλήρωσε ήδη πενήντα χρόνια ζωής, σημερινό, αιώνιο, κλασικό.

Ο ίδιος ο Ντελίμπες, λίγο πριν πεθάνει, θέλοντας να τονίσει τα πολλά επίπεδα του έργου του και να βάλει φρένο σε απλοϊκές προσεγγίσεις που ήθελαν την Κάρμεν να αντιπροσωπεύει το μαύρο της συντήρησης και τον Μάριο το άσπρο της ελπίδας για έναν πιο δίκαιο κόσμο, έγραψε: «Νομίζω ότι ο Μάριο ξεπέρασε τα όρια, υπήρξε ένας σύζυγος σκληροπυρηνικός παρότι είχε να αντιμετωπίσει ένα ασήμαντο πρόβλημα: η Κάρμεν, πολύ σύνηθες για εκείνη την εποχή, δεν ήταν παρά η εκπρόσωπος μιας αστικής τάξης με μια μηχανική γλώσσα, γεμάτη κοινοτοπίες και κληρονομημένες ιδέες, αλλά δίχως κανένα ιδεολογικό βάθος».

*Μεταφοράζοντας ένα μυθιστόρημα
του 1966 εν έτει 2019*

Καμία μετάφραση, λογοτεχνική ή μη, δεν είναι εύκολη ή απλή υπόθεση. Το *Πέντε ώρες με τον Μάριο* δεν θα μπορούσε, φυσικά, να αποτελέσει εξαίρεση. Υπάρχουν, δε, δύο λόγοι που έκαναν τη μεταφορά του στα ελληνικά (όπως και σε οποιαδήποτε άλλη γλώσσα, φανταζόμαστε) μια ιδιαίτερα πολύπλοκη διαδικασία: α) η χρονική απόσταση που μας χωρίζει τόσο από την εποχή που γράφτηκε όσο και από το πλαίσιο αναφοράς του και β) ο προφορικός χαρακτήρας του.

Ας δούμε αυτά τα ζητήματα από κοντά. Όπως περιγράψαμε προηγουμένως, το εν λόγω μυθιστόρημα εκτυλίσσεται στη φρανκική Ισπανία της δεκαετίας του '60. Η Κάρμεν μιλάει τη γλώσσα εκείνης της εποχής και αναφέρεται στα γεγονότα που συμβαίνουν γύρω της. Διπλό το πρόβλημα για τον μεταφραστή: από τη μια να μπει στο μυαλό του Ντελίμπες (ενός εξαιρετικά λεπτολόγου μυθιστοριογράφου) και από την άλλη να επιλέξει τη «σωστή» στρατηγική για να μεταφράσει.

Ακόμα και για τους Ισπανούς τού σήμερα η πλήρης αποκωδικοποίηση αυτού του μυθιστορήματος είναι περίπλοκη υπόθεση: το μαρτυρούν δεκάδες διαδικτυακές συζητήσεις και αντεγλήσεις γύρω από την ερμηνεία συγκεκριμένων αποσπασμάτων του. Φανταστείτε τον βαθμό δυσκολίας για έναν άνθρωπο από άλλη κουλτούρα που δεν έχει ζήσει τη συγκεκριμένη περίοδο από κοντά. Το μυθιστόρημα θα ήταν ένας (άλυτος;) γρίφος σε πολλά σημεία του για τον μεταφραστή αν δεν υπήρχε η βοήθεια τριών Ισπανών φίλων και συνεργατών που υπομονετικά του άνοιξαν τα μάτια. Θερμές ευχαριστίες, λοιπόν, στους φιλόλογους-μεταφραστές Βιθέντε Φερνάντεθ Γκονθάλεθ, Λεάντρο Γκαρθία Ραμίρεθ και Εδουάρδο Λουθένα.

Στη συνέχεια, έπρεπε να ληφθούν αποφάσεις ως προς τη μεταφραστική προσέγγιση των ποικίλων πολιτισμικών ενδεικτών του μυθιστορήματος. Η πιο συνήθης τακτική που έχουμε οι μεταφραστές για να ξεπεράσουμε αυτόν τον σκόπελο είναι οι υποσημειώ-

σεις. Πλην όμως, πάρα πολλές φορές η υπερβολική χρήση τους οδηγεί, στην κυριολεξία, σε ένα παράλληλο, με το μυθιστόρημα, κείμενο που ουσιαστικά στερεί από τον αναγνώστη τη χαρά τού να αποκρυπτογραφήσει μόνος του το έργο· τείνουμε, δηλαδή, εμείς οι μεταφραστές και μεταφράστριες, να του συμπεριφερθούμε σαν να επρόκειτο για άτομο μειωμένων αναγνωστικών ανακλαστικών.

Στην περίπτωση του *Πέντε ώρες με τον Μάριο* αποφασίσαμε να εντάξουμε στο βιβλίο τις λιγότερες δυνατόν υποσημειώσεις (συνολικά 17) μόνο σε σημεία που ο αναγνώστης/η αναγνώστρια θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να κατανοήσει πλήρως το νόημα των συγκεκριμένων αποσπασμάτων δίχως τη συνδρομή μιας εξωκειμενικής παρέμβασης. Ας δούμε ένα παράδειγμα: συχνά πυκνά στο μυθιστόρημα γίνεται αναφορά στις τύψεις που είχε ο πατέρας του Μάριο επειδή μια συγκεκριμένη Δευτέρα δεν άφησε τον Χοσέ Μαρία, τον τρίτο του γιο, να πάει στο γραφείο του και αυτό, θεωρεί εκείνος, τον οδήγησε στον θάνατο. Είναι πολύ δύσκολο για τον μη εξοικειωμένο με τα του ισπανικού εμφυλίου πολέμου αναγνώστη να αντιληφθεί ότι οι τύψεις αυτές πηγάζουν από ένα πολιτικό γεγονός: το Βαγιαδολίδ έπεσε στα χέρια των πραξικοπηματιών τον Ιούλιο του 1936 σχεδόν μέσα σε ένα Σαββατοκύριακο, κυρίως λόγω της λιγοψυχίας που επέδειξαν οι δημοκρατικές αρχές της πόλης· ο πατέρας, συνεπώς, πίστευε, αβάσιμα κατά την Κάρμεν, ότι η κατόπιν δικής του προτροπής απουσία του δημο-

σίου υπαλλήλου γιου του από τη δουλειά του εκείνη τη Δευτέρα ερμηνεύτηκε ως ένδειξη συμπαράστασης του τελευταίου στους «κόκκινους» και είχε ως αποτέλεσμα τη δολοφονία του από τους φασίστες.

Η άλλη μεγάλη δυσκολία για την απόδοση του *Πέντε ώρες με τον Μάριο* σε άλλη γλώσσα προέρχεται από την έντονη προφορικότητα του κειμένου. Ο Ντελίμπες ύφανε ένα κείμενο που με κανονικό ρυθμό ανάγνωσης κρατάει όσο λέει ο τίτλος του έργου: πέντε ώρες. Πέντε ώρες ενός συνεχούς και, μερικές φορές, παραληρηματικού μονολόγου (όση ώρα μονολογεί η Κάρμεν δεν υπάρχει στο βιβλίο ούτε μία παράγραφος, πέρα των αλλαγών κεφαλαίων), με συχνά πετάγματα από το ένα θέμα στο άλλο, με τις συνεχείς ενσωματώσεις στον λόγο της παραληρούσας χήρας των θέσεων/απόψεων/σχολίων άλλων χαρακτήρων, με δεκάδες φράσεις κλισέ, με ένα λεξιλόγιο εν πολλοίς πλέον παρωχημένο. Έπρεπε η Κάρμεν να ακούγεται γυναίκα μιας άλλης εποχής, δίχως να γίνει καρικατούρα, να ηχεί οικεία στα αυτιά μας, δίχως να χάνει την ισπανικότητά της, να ανήκει στην Ισπανία του 1966 και να είναι ενδιαφέρουσα για τους αναγνώστες στην Ελλάδα του 2019...

Το ζεύγος της λαλίστατης συντηρητικής Κάρμεν και του βουβού (ακόμα και όταν βρισκόταν εν ζωή) Μάριο είναι από τα συγκλονιστικότερα ζευγάρια της ισπανικής λογοτεχνίας, πλασμένο ιδιοφυώς από έναν απίθανο καλλιτέχνη της ισπανικής γλώσσας. Διαβάστε μόνο, καθώς κλείνουμε αυτή την εισαγωγή, μαζεμένους εδώ

τους 33 τρόπους με τους οποίους η Κάρμεν απευθύνεται στον Μάριο, τον Μάριό της, στις πέντε ώρες αυτής της σκληρής αγρυπνίας: καλέ μου, χαζούλιακα, παλιοπεισματάρη, σπαστικέ, βλίτο, ισχυρογνώμονα, κακορίζικε, δειλέ, γλυκέ μου, κατεργάρη, αθεόφοβε, ψυχή μου, βλάκα με περικεφαλαία, αγόρι μου, ανακατωσιάρη, μνησικάκε, ζαμανφού, μπουνταλά, εγώίσταρε, παιδί μου, αγαπητέ, μονόχνοτε, ανεπρόκοπε, φασουλή, χοντροκέφαλε, βλάκα, κυνικέ, ανόητε, χαζοβιόλη, αρχιτεμπέλαρε, κουτορνίθι, ομορφούλη, είσαι ένας...

Καλή ανάγνωση!

*Κωνσταντίνος Παλαιολόγος
Αθήνα, 2019*

ΠΡΟΣΕΥΧΗΘΕΙΤΕ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ
ΥΠΕΡ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ

ΜΑΡΙΟ ΝΤΙΕΘ ΚΟΛΙΑΔΟ

που απεβίωσε, αφού μετέλαβε των
αχράντων μυστηρίων, στις 24 Μαρτίου 1966,
ετών 49

— **Αναπαύσου εν Ειρήνη** —

Η απαρηγόρητη σύζυγος, Μαρία δελ Κάρμεν Σοτίλιο·
τα τέκνα, Μάριο, Μαρία δελ Κάρμεν, Άλβαρο, Μπόρχα
και Μαρία Αράνθαθου· ο πεθερός, αξιότιμος Ραμόν
Σοτίλιο· η αδελφή, Μαρία δελ Ροσάριο· οι κουνιάδες,
Χούλια Σοτίλιο και Εγκαρναθιόν Γκόμεθ Γκόμεθ· οι
θείοι, εξάδελφοι και λοιποί τεθλιμμένοι συγγενείς, θρη-
νούν αυτή τη σημαίνουσα απώλεια και ικετεύουν όπως
προσευχηθείτε για την αιωνία ανάπαυση του τεθνεώτος.

Προσευχή υπέρ αναπαύσεως: Αύριο, στις 08.00, στον
Ιερό Ναό του Αγίου Ντιέγο.

Εκφορά: Στις 10.00.

Για τις επιμνημόσυνες δεήσεις θα υπάρξει έγκαιρη
ενημέρωση.

Νεκροφυλακείο: Οδός Αλφαρέρος 16, κεντρική είσο-
δος, δεξιά πόρτα.

Τυπογραφείο Πίο Τέλιο